

den er afhængig af den Begivenhed, at Ejendommen skifter Ejer. Nu sker det imidlertid hyppigt, især i den nyere Tid, at Ejendomme skifte Ejer flere Gange, forinden der kommer noget Adkomstdokument til Tinglæsning, idet Købekontrakten transporteres fra den ene til den anden gennem en Række Aar, og først naar Skødet er udstedt, kommer det til Afgiftsfejeren for af ham at forsynes med Paategning om, at Afgiften er erlagt. Naar han nu har Ret til at forlange Afgiften betalt ved hver Ejerstifte, selv om det kun er ved Købekontrakt, vil han altsaa ved en 3aarig Forældelse være udsat for at have tabt Retten til de Rekognitioner, der laa mere end 3 Aar tilbage i Tiden. Hvis altsaa de første Afhændelser af Ejendommen vare for 3, 6 eller 10 Aar siden, og intet Skøde var imellem, vilde han gaa tabt af Retten; det har man ønsket at forebygge, og derfor har man ment det rimeligt at lade disse Ord udgaa. — Vædringsforslaget under Nr. 10 er væsentlig redaktionelt.

Jeg kommer saa til Forslaget under Nr. 11, hvortil der knytter sig flere af de følgende Vædringsforslag. Det angaar nemlig i det hele det Spørgsmaal, hvorledes Forloveren, Kautionisten, skal være stillet med Hensyn til Forældelsen. Vædre Medlemmer, som have studeret Lovforslaget, ville vistnok være blevne opmærksomme paa, at Reglerne om Forældelsens Indskydelse paa Forløste ere noget vanskelige at overse og saa fat paa. Efter § 3, Nr. 4, er det almindelig Regel, at Fordringer ifølge Forløste i Almindelighed skulle forældes i 3 Aar, og disse 3 Aar skal regnes som alt andet fra Forsaldsdagen. Men ved Siden deraf er der dog indført en 20aarig Forældelse for Fordringer efter § 2, Nr. 2, Fordringer paa Divrente og lignende Fordringer, som bestaa i Ret til osv., nemlig i § 5, 3dje Stykke, og desuden er der en 10aarig Forældelse, nemlig naar Fordringen er bleven til en selvstændig Gældsfordring, og som saadan anerkendt ved Gælsbrev eller ved Dom eller Foglig efter § 4, Nr. 1. Jeg har altsaa nu nævnt tre forskellige Frister, som findes med Hensyn til Forløste. Men ved Siden af den almindelige 3aarige Forældelsesfrist efter § 3, Nr. 4, gælder efter § 5, andet Stykke, en Regel om, at, naar Hovedfordringen har en 10- eller 20aarig Frist, er en lignende Frist af 10- eller 20 Aar gældende for Forløstefordringen fra den Dag at regne, til hvilken Forløstefordringen kunde være opsaagt. Det er disse dels parallellebende og dels noget vanskelige Regler, som Udvalget har ment burde erstattes med klarere og simplere Regler, og den Hovedbetragtning,

som Udvalget i den Henseende gør gældende, er, at man vel overhovedet bør sige, at Fordringen paa Forloveren ikke bør forældes i kortere Tid end Fordringen paa Hovedskyldneren. Man kan gerne og længe nok paaberaabe sig, at det er uheldigt, at Forløstefordringen gøres gældende efter lang Tids Forløb paa en Tid, hvor Forloveren har glemt, at han har indgaaet en saadan Forpligtelse, paa en for ham maaste ubejlelig Tid. Det er naturligvis rigtigt, at det er ubehageligt for en Forlover paa en Tid, hvor han troede Fordringen afgjort, at blive opfordret til at afgøre den, men ved Siden af den Betragtning staar en anden langt vigtigere og egentlig afgørende Betragtning, nemlig den, at Forløstefordringen i mangfoldige Tilfælde er den eneste Laaneform, som kan benyttes. Der er en Mangfoldighed af Mennesker, som ikke kunne undvære Laan, som maa have Afgang til at bruge fremmede Penge i deres Forretning eller paa anden Maade, men som ikke kunne stille nogen anden Sikkerhed end den, at de kunne skaffe gode Venner til at indgaa Forløste for sig. Nu vilde det dog vel være meget uklogt af Lovgivningsmagten, om den vilde indføre Regler, som maatte gøre det i høj Grad betænkeligt for Kreditor at indlade sig paa Kautionslaan, og det vilde man gøre, hvis man stillede Kreditor saaledes, at han ikke lige over for Forloveren havde en Afgang saa sikker, som den efter de paagældende Personers Forhold kan have til at faa den Fyldestgørelse, han havde ventet, om han skulde være undergoven særlige Regler for Forældelse, som han ikke kunde have Anledning til at vente, fordi Forældelsesfristen var kortere end for selve Hovedfordringen og deslige. Den Betragtning, tror jeg, har megen Betydning i disse Forhold, saa at man skal vogte sig for at gøre det vanskeligt for Folk at indlade sig paa at give Kautionslaan, og en Bestemmelse om, at Kaution i det hele taget skulde forældes i kortere Tid end Hovedfordringen, vilde uden Tvivl medføre, at der var mange Tilfælde, hvor Ulaan mod Kaution ikke kunde gøre den Nytte for Laantageren, som ønsket var, og som han nødvendigvis maatte vente og gøre Krav paa. Hvorledes foreslaar da Udvalget denne Sag ordnet? Efter Udvalgets Forslag under Nr. 11 i Forbindelse med Nr. 15 — Nr. 12 behøver jeg for saa vidt ikke at nævne, thi den er rent redaktionel, forudsat at Forslag under Nr. 11 bliver vedtaget — vilde Reglen blive følgende: en Forældelsesfrist af 3 Aar for ethvert Forløste for de i § 3 nævnte Fordringer, men alle andre Forløster i 10 Aar, saaledes som om-